

WANDA'S DOCHTER WERD VERMOORD DOOR HAAR EX-VRIEND

'Haar dood duurt de rest van mijn leven'

Alle ouders vinden hun kinderen speciaal, maar soms valt er iets éxtra bijzonders te vertellen. Deze keer vertelt Wanda (69) over haar dochter Nadine (20), die bijna twintig jaar geleden door haar ex-vriend werd vermoord. Met 36 messteken maakte hij een einde aan haar leven.

Na sectie in het Nederlands Forensisch Instituut was het lichaam van Nadine

overgebracht naar het VU-ziekenhuis in Amsterdam. Daar mochten we haar ophalen. Het gegil van Jacqueline (nu 42) en mij ging door merg en been, toen we Nadine zo levenloos zagen liggen. Jacquelines zusje. Onze dochter. Zo stil. Koud en bleek. Die confrontatie was heel, héél erg heftig. Sindsdien weet ik wat het betekent om letterlijk kapot te zijn van verdriet.

We wisten vooraf natuurlijk niet wat we zouden aantreffen. Het viel me wel op dat Nadine er 'mooi' uitzag. Of misschien is dat in deze context niet het juiste woord. Ze hadden haar respectvol verzorgd. Door het coltruitje dat ze droeg, kon je niet zien dat haar hals was doorgesneden. Dat laatste krijg ik moeilijk over mijn lippen, nog steeds, na al die jaren. Nadine was vermóórd! Dat blijft lastig uit te spreken. Als ouder ben je altijd bang om je kind te verliezen.

Aan een noodlottig ongeval of een ziekte. Maar moord? Zoiets komt niet eens in je op."

Femicide

"Wij waren een normaal gezin met twee opgroeiende, studerende dochters. Hoe 'gewoon' en prettig wil je het hebben? Dat maakt het zo ongrijpbaar. Waar kun je nog op vertrouwen, als zoiets blijkbaar kan gebeuren in een omgeving die ogenschijnlijk zo veilig is? Inmiddels weten we dat er alleen al in ons land gemiddeld elke acht dagen een vrouw wordt vermoord. In zestig procent van de gevallen is de dader de (ex)partner, net als bij Nadine. Femicide is een zorgwekkend probleem. Je denkt dat het gevaarlijk is om door een donker steegje te lopen, terwijl de meest gruwelijke dingen achter je eigen voordeur gebeuren. Daarbij is femicide ook nog de meest voorspelbare moord, omdat er vaak duidelijke signalen en patronen aan voorafgaan. Kortom: een moord die

Wanda met haar dochter Nadine

zich aankondigt en dus te voorkomen is. Dat wil zeggen: áls je de zogenaamde rode vlaggen vooraf herkent. Toch was daar tot voor kort maar weinig aandacht voor. Daarom ben ik blij dat de Tweede Kamer dit jaar tien miljoen euro extra heeft vrijgemaakt voor de bestrijding van femicide. Voor Nadine is dat te laat. Met haar hebben we geen toekomst meer. Slechts herinneringen.

dieren en dolblij met haar hondje Jacky. Net als haar zus was ze heel sociaal en een grote dierenvriend. Je wilt niet weten hoeveel zieke muizen en vogeltjes uit de natuur wij hier in huis hebben opgevangen. In allerijl moest er dan weer een lege schoenendoos gevonden worden voor

'WAT IK BIJ HEM
ZAG, WAS GEEN
LIEFDE, MAAR EEN
OBSESSIE VOOR
ONZE DOCHTER'

Het staat in mijn geheugen gegrift dat ik, hoogzwanger van Nadine, op een avond doodziek werd. Ik zat met Jacques (nu 69) op de bank en hoewel het juni was, had ik het binnen met mijn winterjas aan nog ijskoud. Alles in mij schreeuwde dat dit kindje eruit moest, dat was van levensbelang. Nog altijd ben ik onze gynaecoloog dankbaar dat hij onmiddellijk heeft gehandeld. Ik bleek besmet met de groep-B-streptokok, een bacterie die dodelijk is voor moeder en kind, als er niet ingegrepen wordt.

Via een spoedkeizersnede werd Nadine geboren. Omdat ze benauwd was, ging ze meteen naar de couveuseafdeling, waar ze de nodige zorg kreeg. Toen ik uit narcose kwam, liet Jacques mij een polaroidfoto zien van ons pasgeboren meisje, met haar nog toegeknepen oogjes. Ik werd meteen overspoeld door een golf van liefde. Tijdens de zwangerschap had ik me nog

afgevraagd of ik van dit nieuwe kindje net zoveel kon gaan houden als van haar zus Jacqueline, maar de onvoorwaardelijke liefde die ik voelde bij het zien van de foto, was een geruststellende bevestiging. De eerste maanden waren pittig. Nadine huilde veel. Ik was nog herstellende van een keizersnede en Jacques werd in die periode geopereerd aan een heftige hernia. Niet handig als je er een paar keer per nacht uit moet. Maar na drie maanden stopte het huilen en hadden we een heel blij en tevreden baby in huis, die met haar enorm grote en indringende ogen lachend de wereld inkeek. En heel wijs. Ze wist precies wat ze wilde."

Talent

"Nadine stond heel positief in het leven en straalde een en al vrolijkheid uit. Ze was gek van

het patiëntje. Toen Jacqueline stopte met het eten van vlees en vis, wilde Nadine dat ook. En dat terwijl ze gek was op frikandellen en saté. Ik dacht nog even dat het een bevestiging was, maar de tranen rolden over haar wangen, toen ik zei dat ze het kleine stukje vlees op haar bord moest opeten. Zes jaar was ze toen. Vanaf toen ben ik maar vegetarisch gaan koken. Ook was Nadine heel sportief. Al jong ging ze bij een atletiekvereniging. Met Jacques deelde ze een passie voor hardlopen. Later ging ze ook dansen. Voor de spiegel in de woonkamer oefende ze onvermoeibaar al haar dansmoves. Dat was zo leuk om te zien. En ze bleek veel talent te hebben: tweemaal werd ze met haar team Nederlands kampioen streetdance. Als ze iets wilde bereiken, was ze heel gedreven. Daaraan terugdenkend vraag ik me lachend af, waarom ze die drive niet

had voor de middelbare school. Nadine mocht naar het vwo, maar wilde naar de havo, want dan was ze een jaar eerder klaar. Overigens heeft ze die periode netjes doorlopen, om vervolgens communicatie te gaan studeren.

**'IK WAS IN
SHOCK. NIET IN
STAAT OM NOG
IETS TE VOELEN.
HET WAS TÉ
ERG, TÉ GROOT'**

Nadine (rechts) met oudere zus Jacqueline

Daar zat ze helemaal op haar plek. Als ze niet beroemd zou worden met dansen dan wel als presentator op radio of televisie. Haar bekendheid wilde ze gaan gebruiken om iets voor het dierenwelzijn te betekenen. Of iets goeds voor de wereld in het algemeen. Dat was Nadine ten voeten uit: goed willen doen. Zo waren er ook al plannen om stage te gaan lopen bij een blindeninstituut in Sri Lanka. Ze was een actief meisje. Met een vriend was ze net een bedrijfje gestart om evenementen te organiseren en naast haar studie verdiende ze nog bij als model en werkte ze bij een krant. Ze trainde geregeld met haar dansteam, had een druk sociaal leven en vond het heerlijk om te shoppen. Iets wat wij geregeld samen deden. Een maand voor haar dood zijn we nog een weekendje naar Maastricht geweest. Dagen die me nu extra dierbaar zijn.

Echt gepuberd heeft ze niet. We hadden een goede band en ze deelde veel met mij. Ik genoot ervan als ze me vertelde wat ze allemaal weer had meegemaakt en herkende mezelf in haar."

Alarmbellen

"Op een avond - Nadine was toen zeventien - vertelde ze me over een jongen die ze had ontmoet. Veertien jaar ouder. Gewoon een vriend, zo verzekerde ze me. De alarmbellen die bij mij afgingen, probeerde ik te negeren. Die vriendschap werd hechter en groeide uit tot een relatie. Tijdens het Nederlands Kampioenschap Streetdance in Den Bosch, waar hij ook kwam kijken, stelde Nadine ons aan haar liefde voor. Aan Gerold. Ik kan niet verklaren waar het vandaan kwam, maar ik had direct een negatief onderbuikgevoel. Later zei Jacques dit te herkennen. Ik probeerde dat los te laten en Gerold welkom te heten.

Hij bleef steeds vaker eten. Soms ook slapen. Hij was bijzonder voorkomend en ik zag dat Nadine gelukkig was. Maar toen ze me vertelde dat hij heel onredelijk was geweest en haar had uitgescholden, was ik meteen weer op mijn hoede. Ik zag dat hij haar steeds vaker bij anderen probeerde weg te houden. Hij claimde haar. Hij wilde altijd weten waar ze was en belde haar om de haverklap op. Met haar hele wezen heeft Nadine geprobeerd het goede in hem te blijven zien en het slechte in hem te verdrijven. 'Er zal nooit meer een man zijn die zo veel van mij houdt als hij,' vertelde ze. Maar wat ik bij hem zag, was geen liefde, maar een obsessie voor onze dochter. In het tweede jaar van hun relatie zag ik Nadine veranderen. Ze straalde niet meer als voorheen. Geregeld werd ze uitgescholden door hem, waarna hij het weer met lieve

Nadine was al jong lid van de atletiekvereniging

verdediging. 'Dat weet ik, mam!' riep ze dan, als ik benadrukte dat zijn gedrag echt niet normaal was. Toch drong langzaamaan ook bij Nadine het besef door dat Gerold en zij niet bij elkaar pasten. Het werd een knipperlichtrelatie. Tot haar ogen in 2006 echt werden geopend, toen hij haar tijdens een discussie in haar gezicht spuugde. Dat vond ze zó respectloos dat ze de relatie na een kleine drie jaar voor eens en voor altijd beëindigde. Daar was ze intens verdrietig van, maar

overgave lachen, waarbij de tranen over haar gezicht rolden. Dan gingen haar neusvleugels op en neer. Alsof ze opsteeg. Geweldig om te zien. Omdat ze de volgende ochtend moest werken, verliet ze het feest wat eerder dan wij. Ze draaide zich nog om, toen ze wegliep en zwaaide naar me. Die laatste, mooie beelden van onze jongste dochter, die toen nog midden in het leven stond, zijn me erg dierbaar. De volgende dag zouden we na haar werk samen de stad ingaan. Maar om één uur was ze nog altijd niet thuis. Normaal gesproken stuurde ze

Een mooi moeder-dochtermoment

woorden goed praatte. Pas na haar dood heb ik gehoord dat ze ook weleens geslagen werd. Het was er ingeslopen. Dat is ook het gevaar, denk ik, dat het geleidelijk gaat en je op die manier in een toxische relatie vast komt te zitten. Mijn onrust nam toe, terwijl ik het van een afstandje aankeek. Maar hoe goed Nadine en ik samen ook konden praten, als ik voorzichtig over Gerold begon, schoot ze direct in de

tegelijktijd zag ik Nadine daarna weer helemaal opbloeien."

Laatste beelden

"Op 1 december 2006 gingen Jacques en ik samen met haar naar een feestje in de buurt. Een gezellige avond, waarop Nadine en ik nog de slappe lach hebben gehad. Niene, zoals ik haar noemde, kon vol

een berichtje als ze wat later zou zijn. Toen ze er om twee uur nog niet was, belde ik haar. Ik was blij dat ze meteen opnam, al klonk ze wel gehaast: 'Mam, ik bel je zo terug.' Waarschijnlijk zat ze achter het stuur, dacht ik nog. Om half drie heb ik haar nog een berichtje gestuurd. Er klopte iets niet en ik voelde de spanning in mijn lijf oplaaien. Toen ik haar weer belde, nam ze niet op.

Daar ga je dan
Vliegend op de vleugels
van de wind
Ik weet dat je zo vliegen kan
En jij je plekje wel vindt
Tranen blijven stromen
Er komt geen einde aan
't Waarom, dat blijft maar komen
Waarom moest jij toch gaan
'k Blijf altijd aan je denken
Hoe je was en wat je deed
Voor altijd in mijn hart
Ik weet dat jij dat weet

(Fragment uit een gedicht
van Jacques Beemsterboer)

Rond vier uur kwam de beste vriendin van Nadine langs. Of wij wisten waar Nadine was? Ook zij kreeg haar niet te pakken.”

Wanhoop

“Via haar neef, die daar in de buurt woonde, kwamen we erachter dat het hele gebied rondom Gerolds woning was afgezet met rood-wit lint. Politie en pers waren aanwezig én de rode auto van Nadine stond daar geparkeerd. Jacques belde meteen de politie, die bevestigde dat er op dat adres een vrouw van het leven was beroofd. Ze moest nog geïdentificeerd worden, maar wij wisten genoeg.

Ik ben letterlijk van mijn stoel gevallen. En bij Nadines vriendin zag ik de mascara over haar wangen lopen. Gek eigenlijk, dat je zoiets onthoudt. Jacqueline kwam. Ik heb haar heel stevig vastgepakt. Nog zie ik de wanhoop in haar ogen.

Er waren veel mensen die ons leed probeerden te verzachten. Hele stukken zijn uit mijn geheugen weggeslagen. Ik was in shock. Niet in staat om nog iets te voelen.

Het was te erg. Te groot.

Nadine werd thuis opgebaard. Haar hoofd rustend op een uit hout gesneden hart. Jacqueline heeft haar opgemaakt en wat van haar parfum opgespoten. Er werd voor ons gekookt en ons huis veranderde in een bloemenzee. Hoe ontredderd je ook bent, het is fijn om je zo gekoesterd te voelen. Ik heb toen tot in het diepst van mijn hart gevoeld hoe we elkaar nodig hebben.

Het heeft ons door die eerste periode heen gesleept.

In de rechtszaak die volgde, stonden

‘HET WAS VOOR ONS ONTZETTEND HEFTIG OM OOG IN OOG MET DE DADER TE STAAN’

we oog in oog met de dader. Ontzettend heftig. Alleen al om dezelfde lucht als Gerold in te ademen. Hij had het niet kunnen verkroppen dat Nadine zonder hem verder wilde en had haar nog één keer weten over te halen om naar zijn huis in Amsterdam-Slotervaart te komen. Met fatale afloop. Schuldig bevonden aan moord met voorbedachte rade kreeg hij twaalf jaar cel en tbs. Hij heeft ons nog een brief geschreven om zijn spijt te betuigen. Hij wilde ons ook graag spreken. Woorden van de man die extreem veel geweld had gebruikt om ons kind te vermoorden. Nee, hem wilde ik op afstand houden. Toch zaten we vijf jaar later tegenover hem. Een uur lang hebben we gepraat. Hij had spijt. Hoe echt dat is, weet je nooit. Omdat ik hem ook nog een paar dingen wilde zeggen, heb ik achteraf een goed gevoel over deze ontmoeting. Maar hem vergeven? Nee, zover zijn we niet. Jacqueline heeft hem later ook bezocht en hem oprecht, vanuit haar hart, vergeven. Zij ging kapot aan haar verdriet én woede. Ik heb veel bewondering voor de manier waarop ze daar uiteindelijk mee aan de slag is gegaan. ‘Als ik niks doe, ga ik er zelf aan onderdoor,’ zei ze. Het heeft haar acceptatie gebracht van het feit dat het leven doorgaat zonder haar zusje. Het gemis blijft, maar ze heeft nu wel rust gekregen. Inmiddels is Gerold weer vrij.

Hij heeft een vriendin en is vader geworden. Hij heeft zijn straf uitgezeten en moet verder kunnen met zijn leven. Klopt. Maar nu het om mijn eigen kind gaat, kan ik er niet genuanceerd over denken. Zelfs levenslang is te kort.

Ondanks alle pijn hebben we een manier gevonden om verder te gaan. Zo werd, in de hoop meer levensdrama’s te voorkomen, de Nadine Foundation opgericht, met als doel geweld tegen mens en dier te bestrijden. Om postuum Nadines droom te verwezenlijken. Jacques geeft nog altijd lezingen op scholen en in gevangenissen om mensen te raken met ons verhaal. Sommige gedetineerden zijn tot tranen geroerd, omdat ze beseffen wat ze teweeg hebben gebracht.

In 2010 heb ik het boek ‘Mam, ik bel je zo terug’ uitgebracht, waarvan inmiddels zo’n 30.000 exemplaren zijn verkocht. Momenteel schrijf ik aan mijn tweede boek, dat eind dit jaar gepubliceerd wordt. Het moet mensen wakker schudden. Ik kan niet genoeg benadrukken dat je een vertrouwenspersoon moet zoeken als je in een toxische relatie zit.

Jacqueline kreeg twee prachtige dochters. Wij werden opa en oma. Het is aandoenlijk als een kleindochter een kusje geeft op de foto van Nadine in onze woonkamer. Of wanneer ze hun kleine armpjes om me heen slaan als ik even verdrietig ben. Ik probeer niet bezorgd te zijn. Genieten met deze kanjers staat voorop en dat lukt heel aardig. Al blijft, ook na achttien jaar, de keiharde waarheid ons nog altijd achtervolgen. Nadines dood duurt de rest van mijn leven. Steeds langer is ze er niet. Het went nooit. Kon ik maar toveren. Dan zou ik haar terugzetten op aarde. Onze lieve, lieve Nadine, met wie ik voor altijd verbonden ben. Toen ons zonnetje in huis. Nu een stralende ster.” ■

‘Mam, ik bel je zo terug’ door Wanda Beemsterboer is onder meer verkrijgbaar via bruna.nl (€14,50)